

Scenariusz z okazji Święta Odzyskania Niepodległości – 11 listopada „Pod polskim niebem...”

Opracowanie: mgr Agnieszka Kmieciak i Agnieszka Baumann-Borowicz
Termin: 10.11.2011

Cele:

- kształtowanie postaw patriotycznych;
- rozbudzanie szacunku dla dziedzictwa narodowego, symboli narodowych;
- rozwijanie umiejętności recytatorskich, teatralnych, wokalnych;
- znajomość najważniejszych wydarzeń z przeszłości narodu polskiego,
- kultywowanie tradycji narodowych (uroczyste obchodzenie rocznic narodowych).

Scenariusz

Narrator I:

Dzień dobry! Witamy wszystkich bardzo serdecznie na apelu z okazji Święta Niepodległości, zatytułowanym: „Pod polskim niebem”.

Witam panią dyrektor, grono pedagogiczne w i Was drodzy koledzy i koleżanki.

Zapraszamy do obejrzenia i wysłuchania montażu słowno – muzycznego, który na tę uroczystość przygotowaliśmy. Nasz apel rozpoczniemy od odśpiewania hymnu.

Narrator II:

Proszę o powstanie. Bacność! Do hymnu!

Zespół muzyczny – Mazurek Dąbrowskiego

Narrator II:

Spocznij!

Narrator I:

Obchodzimy dzisiaj niezwykłą uroczystość. 93 lata temu Polska odzyskała niepodległość. Był rok 1918!. Nie zawsze na naszej ziemi mogła rozbrzmiewać polska mowa i powiewać białe – czerwona flaga. Nasi przodkowie z wielkim mozolem i zaangażowaniem budowali państwo polskie, krzewili naszą kulturę, mowę i obyczaje. Jednak prócz Polski w siłę rosły inne państwa, które starały się pozyskać dla siebie nowe, jakże bogate tereny polskie. Pod koniec XVIII wieku trzy państwa – Prusy, Rosja i Austria dokonały rozbiorów Polski i na 123 lata Polska zniknęła z mapy Europy, zakuta w łańcuch niewoli.

(sępy symbolizujące Rosję, Austrię i Prusy rozszarpują orła i zabierają po fragmencie Polski)

Uczeń:

O moja Ojczyzno, płacze serce moje!

Austria, Rosja, Prusy zagrabiły ziemię Twoją.

Narrator II:

Od naszej Ojczyzny – Polski, jak toporem odcięto ziemię naszych pradziadów, a i braci naszych do innych państw przyłączono.

Żołnierze:

My, żołnierze polscy, pomimo wcielenia nas do obcych wojsk, nie zapomnimy, że nadal jesteśmy Polakami. Do końca swych dni szukać będziemy przywódcy, który poprowadzi nas do walki o Polskę. Przysięgamy, że do ostatniej kropli krwi swojej, walczyć będziemy o ojczyznę. *(grupa dziewcząt i chłopców powoli podchodzi do ołtarzyka i klęka przed obrazem. Głośna modlitwa „Pod Twą obronę” przed obrazem Matki Boskiej Częstochowskiej. Fragment pieśni „Boże, coś Polskę” – uczniowie nadal klęczą: Boże, coś Polskę przez tak liczne wieki, Otaczał blaskiem potęgi i chwały, Coś ją ostaniał tarczą swej opieki, Od nieszczęść, które pognębić ją miały. Przed Twe ołtarze zanosim błaganie: Ojczyznę wolną racz nam wrócić Panie)*

Narrator I:

Naród polski kilka razy zrywał się do walki, wybuchały powstania zbrojne. Walczono też bez broni – poeci pisali patriotyczne wiersze, kompozytorzy układali pieśni o miłości do ojczyzny, uczniowie uczyli się potajemnie polskiej historii, czytali polskie książki. Jarzmo i cierpienie rodziły ducha walki. Śpiew „Roty” rozbrzmiewał w domach w wieczory i poranki.

Wszyscy śpiewają:

Nie rzucim ziemi skąd nasz ród, Nie damy pogrześć mowy.
Polski my naród, polski lud, Królewski szczep piastowy.
Nie damy, by nas gnębił wróg,
Tak nam dopomóż Bóg, tak nam dopomóż Bóg.

Narrator II:

Zaborcy z wielką siłą zaczęli zniemczać i rusyfikować Polaków. W tej sytuacji każdy dom musiał być twierdzą polskości. Rodzice dbali, by dzieci mówiły po polsku, znały polską historię i przestrzegały polskich obyczajów. To wszystko było dla nich wówczas skarbem narodowym. Uczono je miłości do Ojczyzny i szacunku do bohaterów narodowych. A kto wówczas był prawdziwym Polakiem?

Uczeń:

Ksiądz, który dbał o wiarę chrześcijańską.
Żołnierz, który musiał służyć w armii carskiej, ale pamiętał, że jest Polakiem.
Nauczyciel, który uczył języka polskiego, mimo zakazów zaborców.
Chłop, który uczciwie pracował i bronił ziemi polskiej przed polityką kolonizacyjną zaborców.
Rodzic, który był przykładem dla swoich dzieci.
Przywódcy, którzy swoim przykładem budowali podwaliny pod wolną Polskę: Kościuszko, Dąbrowski, Piłsudski.

Uczniowie:

Kto ty jesteś?
Polak mały.
Jaki znak Twój?
Orzeł biały.
Czym twa ziemia?
Mą Ojczyzną.
Czym zdobyta?
Krwią i blizną.
Czy ją kochasz?
Kocham szczerze.
A w co wierzysz?
W Polskę wierzę.

Narrator I:

Naród polski nie czekał z założonymi rękami. Podczas trwającej 123 lata niewoli wielokrotnie chwytali za broń i próbowali wywalczyć wolność. Miały miejsce liczne powstania: listopadowe, styczniowe, które zakończyły się klęską, gdyż zaborcy byli zbyt silni. Trzeba było więc czekać! Być poddanym, ale mieć honor.

Uczeń:

Biały orzeł znów skrępowany,
krwawy łańcuch mu zwisa u szpon,
lecz on wkrótce zostanie zerwany,
do wolności uderzył już dzwon.

Narrator II:

Kiedy 1 sierpnia 1914 roku wybuchła wojna pomiędzy Rosją a Niemcami i Austrią w sercach Polaków zapłonęła nadzieja, że nadchodzi godzina wyzwolenia. Trzy państwa zaborcze rozpoczęły między sobą wojnę. Polacy musieli walczyć w szeregach wrogich armii. Ci z zaboru rosyjskiego walczyli po stronie Rosji. Z zaborów niemieckiego i austriackiego po stronie przeciwnej. Polacy odziani w mundury wrogich armii zmuszeni byli strzelać wzajemnie do siebie. Walczyli i ginęli Polacy w obcych armiach z wiarą, że walka przyniesie Polsce niepodległość. I szli na wojnę wierząc, że spełnią się ich marzenia.

Uczeń:

Ojczyzno ma, tyle razy pragnęłaś wolności,
tyle razy gnębił Cię kat, ale zawsze czynił to obcy,
a dziś brata zabija brat.

Zespół muzyczny: „Modlitwa obozowa”**Uczeń:**

Przyśniła się dzieciom Polska
czekana przez tyle lat,
do której modlił się ojciec,
za którą umierał dziad.
Przyśniła się dzieciom Polska
w purpurze żołnierskiej krwi –
szła z pola bitwy gościńcem,
szła i pukała do drzwi.
Więc obudziły się dzieci
i pochwyciły za broń.

Narrator I:

I oto ten sen spełnił się. Zmagania wojenne trwały ponad cztery lata i zakończyły się klęską Niemiec i Austrii oraz rewolucją w Rosji, której przywódcy uznali prawo narodu polskiego do niepodległości. Unieważniono umowy o rozbiorach Polski przez Rosję, Prusy i Austrię. Dzięki tym wydarzeniom powstało w listopadzie 1918 roku niepodległe państwo polskie. Polska po ponad stu dwudziestu latach niewoli pojawiła się znowu na mapach świata.

Uczeń:

11. listopada roku 1918 następuje koniec zaboru obcego.
Znów na mapie świata, polskie państwo gości.

Nikt nam nie odbierze już niepodległości.

Uczeń:

Szarpały ciebie trzy orły czarne,
Chciały cię wtrącić w groby cmentarne.
Potęgi wrogów dziś się rozchwiały,
Ale ty żyjesz, nasz orle biały. (*uwolnienie orła z kajdan*)

Uczeń:

Leć orle biały nad polską ziemię
Chroń twymi skrzydłami prastare plemię
I ponad szare Giewontu skały
I ponad Bałtyk leć orle biały.

Uczeń:

Leć orle biały nad bujne łąny,
Które uprawia nasz lud kochany
Leć ponad Wisłę, leć ponad Wartę
Skrzydła twe białe trzymaj rozwarte.

Uczeń:

Zawsze był z nami – ptak wspaniały,
choć czasem ktoś odszedł daleko...
Bronił tej ziemi, bo ją kochał
sercem pokoleń już od wieków.

Uczeń:

Nie zginęła! Zmartwychwstała! Mimo wrogich burz.
Wstała wielka i wspaniała w blasku jasných zórz.

Uczeń:

Spadły pęta i kajdany. Pierzchnął zdrady wróg.
Czas wolności znów nam dany, wrócił nam ją Bóg.

Uczeń:

„Niepodległa – Zmartwychwstała”
Niechaj dzwoni dzwon!
Niech w niebiosą pieśń się wzbija
Z wszystkich Polski stron.

Uczeń: (*uczeń z flagą stoi obok orła*)

Tęczą dwubarwną załśniłaś nad nami,
Biało-czerwoną mgłą się rozpościerasz.
Ci, co nad losem Twym płakali długo,
Już nie pozwolą, byś miała umrzeć!
Będziesz wspaniała znowu i bogata
Jak wówczas, gdy Jagiełły trwało panowanie.
Śpiew modlitewny sprzed ołtarzy wzłata:
„Wróconą wolność racz zachować Panie!”.

Uczeń:

Znajome godło w nim – nasze serca,
nauka, praca chwała żołnierska.
Biel uroczysta w Orła ramionach.
I nasze dzieje – złota korona.

Kółko muzyczne: „Pytasz mnie...”**Uczniowie:**

Popatrzcie – oto żołnierz utrudzony walką,
Zapytajmy razem o co walczył.
Żołnierzu opowiedz dzieciom o co walczyłeś? (*Żołnierz wychodzi do dzieci i mówi*)

Żołnierz I:

Ojczystej ziemi wiernie służyłem,
o ziemię polską – wolną się biłem.
Walczyłem za nasze lasy, góry i gaje,
potężne rzeki, ciche ruczaje,
za barwne kwiaty na naszej łące,
za złote pola zbożem szumiące,
za rzekę Wisłę, za polskie morze,
i za topole, sosny i brzozę.
za polską mowę, pieśni, piosenki,
za naszą ziemię piękną i żyzną,
ziemię mych ojców – moją Ojczyznę.

Żołnierz II:

My wojowaliśmy w głodzie, poniewierce,
Bośmy Polsce dali całe swoje serce.
Żołnierskie mogiły drogę nam znaczyły,
Bośmy Polsce dali, wszystkie nasze siły.

Narrator II: (*cicha muzyka na czas składania świeczek*)

Listopad to czas refleksji nad przemijaniem. Niedawno sprzątaaliśmy groby naszych zmarłych, zanosiliśmy kwiaty, paliliśmy znicze. Chcieliśmy w ten sposób pokazać, że pamiętamy. Zapaliliśmy także znicze na grobach nieznanymi żołnierzami, którzy oddali życie za ojczyznę. Nigdy nie wrócili do swoich matek, żon, dzieci. (*dzieci pojedynczo podchodzą do krzyży i zapalają świeczki*)

Uczeń:

A w tym lesie...jest mogiła.
W niej żołnierz nieznanymi.
Może to czyjś ojciec, może brat kochany.
Grób zarosła trawa i łopian zielony.
Tylko go pilnuje krzyżyk pochylony.
Na małej deszczułce napis zmyły deszcze.
Zginął za Ojczyznę.
Słowa widać jeszcze.
Za naszą wolność, za polską mowę, oddał swoje życie.
Zawsze przed żołnierską mogiłą pochylajmy głowę,
i śpiewajmy czasem o nich, bo czyny ich pieśni zapisały.

Uczeń:

Nie wszystkim pomógł los wrócić z leśnych dróg gdy kwitły bzy,
w szczerym polu biały krzyż nie pamięta już kto pod nim śpi.

Uczeń:

Tobie Polsko, ta kropla krwi wrzącej,
Tobie, Polsko, tych serc żołnierskich bicie,
Tobie każdy cień myśli gorącej
Tobie wszystko, na śmierć i życie.

Uczeń:

Uczyć i wychowywać nam młode pokolenie trzeba,
By zawsze była wolna Polska i nie brakowało chleba.
Polskie krzyże choć rozrzucone po świecie,
Przykrywają dziś jesienne mogiły liście.
Na szacunek i honor na wieki sobie polscy żołnierze zasłużyliście.

Uczeń:

Dla nas Ojczyzna jest w każdym mieście,
dla nas Ojczyzna jest w każdej wsi,
bo tam są drzewa co liśćmi szeleszczą,
i dają owoce, w których kiełek tkwi.
Piękne są nasze drzewa od gór wysokich do morza,
piękne są nasze dęby, topola, sosny i brzoza.

Uczeń:

Piękna jest nasza Ziemia, przejrzysty nad nią błękit,
Piękna jest nasza mowa i pieśni i piosenki.
Piękne jest nasze przedszkole i piękna zieleń boiska,
strumień jest piękny i łąka, i zboża fala złocista.
Piękna jest nasza Wisła, od gór dalekich do morza,
Piękne są nasze dęby, topole, sosny i brzoza.
Piękny jest Orzeł Biały, piękna biel i czerwień, piękna
Jest nasza Ziemia – kochać będziemy Cię wiernie.

Zespół muzyczny: „Pokażcie mi piękniejszy kraj na ziemi”**Narrator I:**

W dniu narodowego święta niepodległości dziękujemy wszystkim bohaterom znanym i nieznanym
z imienia za dar wolnej Polski – Ojczyznę naszą.
(wszyscy wychodzą na scenę i się kłaniają)

Narrator I:

O zabranie głosu proszę panią dyrektor.

Modrze, 24.10.2011r.

/-/ A. Baumann-Borowicz

/-/ A. Kmieć

Zatwierdzam do realizacji: /-/ dyrektor mgr Karolina Kula